

Ukradena nevesta

Reimnichlova povest podomačena

17

Zopet sta nekaj časa molčala. Potem je vprašal Tonč:

»Torej še veš ne, kje je? Zakaj je ne poiščeš?«

»Saj sem vse poskusil, pa ne najdem sledu.«

»Sled ti jaz povem. Na Laškem je.«

»To tudi sam menim, da je tam, če še živi.«

»Živi, to ti jaz povem.«

»Od kod ti je znano?«

»Vem.«

»Ali si bil na Laškem? Ali si jo videl?«

»Ne, preveč se je skrila.«

»Za božjo voljo, kam pa?«

»Šment si ga vej!... Ali ko boš spet za na noge, ti rečem, poprašaj v Pontablju pri neki gospičnici Matildi Kutin.«

Hanzej se je tresel, tako je bil razburjen. Pično je gledal Tonča in rekel:

»Če jo najdem, Lejo?«

»Teda boš menda vendar tako pameten, da jo boš domov spravil.«

»Da jo boš na sodnijo gnal!«

»Hudirja, ali me hočeš res po sili za falota narediti?«

»Ne moreš mi zameriti, če sem previden.«

»Previden sem jaz tudi in se mi prav nič ne ljubi, da bi me Leja spravila v luknjo.«

»Leja — tebe — v luknjo? Kako neki, za sveto božjo voljo?«

»Vprašaj jo sam! Če kaj ve, ti bo že povedala. Jaz ne vem nič — o njej nič, o sebi nič, o nikomer nič.«

»Zdaj govoriš tako, da te ne razumem.«

»O tem sploh ne govoriva več!... Čas je, da grem in poiščem ljudi. V dolino je daleč in pred jutrom ne pričakuj koga, da bi prišel pote!«

Skočil je na plano, povohal po zraku in zagodrnjal:

»Nekam preveč se blešči in po južju diši. Če južje pride, utegne biti še kak dan, preden si bo kdo sem gor upal.«

»Kaj bo z mojo zlomljeno nogo?« je zaskrbelo Hanzeja.

»Bolj v seno jo vtakni! To ti potegne bolečine iz nje in tudi otok... Kar imam jesti, ti pustim.«

»Ne, jesti imam sam dosti.«

»Nihče ne ve, koliko bo dosti. Na — pa varčen bodi!«

Položil je, kar je imel, pred njega v seno.

»Tonč, Bog ti povrni dobroto!«

»Kaj se boš zahvaljeval! Saj zaradi tebe tega ne bi storil.«

»Ali boš gotovo spet prišel?«

»Jaz ne, toda drugi — brž ko bo mogoče. Zbogom!«

Od zunaj je duri skrbno zapahnil in ni rekel ne besede več. Minuto nato je začul Hanzej rahlo drsanje odhajajočega smučarja; zdaj je bil sam v samotni in je utegnil premišljevali.

Kako čuden je ta Tonč! Ali mu sme zaupati? Ali ga ne bo morda pustil tu pozabljenega in zapuščenega, da bo od mraza in glada poginil? Ne, tega ne bo. Če bi bil tak, mar bi mu bil prihitel na pomoč, mar bi ga bil zavlekel sem na varno? In še svojo hrano mu je pustil! Gotovo, Tonč ga hoče rešiti! Njemu, Hanzeju na ljubo pa tega ne dela. Zaradi Leje še manj. Saj je on, Hanzej, med njim in njo. Da mu Leja še mlačno po glavi roji, to je le s težavo prikril. Vse kaže, da je bil na laški strani, da je našel sled za Lejo, nje same pa ni mogel najti. Kako, da razodevlje to sled prav njemu, Hanzeju? Da ima z Lejo še nekaj v mislih, to je gotovo. Ali ga hoče premotiti in preslepiti, da bi svojo ženo spravil nazaj v Grabnjo — Tonču v past? Spet pa je sam na-

mignil, da mu utegne biti Leja nevarna. Ali je bil tudi on želežen tist. nesreče v Homski skali? Ali Leja njemu, Hanzeju, ni vsega priznala? Ali mu je kaj zamolčala?... Ure in ure je Hanzej premišljeval, ali do pravega sklepa ni prišel.

Popoldne se je jel v uto zaletavati veter. Kar je Tonč menil, se je izpolnilo; še preden je sonce zašlo, je zavil jug, zabučal in zagrmel, da je hrumel kakor velik slap. Uta se je tresla, pokala in ječala, čeprav je bila v zavetju pod skalo. Kar naglo se je stemnilo. Vihar je medel in valil sneg, tuleč so drkali plazovi nizdol.

Takega straha si Hanzej še ni užil. Pozabil je na nogo, ki je tičala v senu, bolelo ga je v ušesih in v glavi. Okoli ute je stokalo in ječalo, zdajci je zopet udarilo kakor z železnim kladivom — za božjo voljo, ali je sodni dan, ali so zdijali hudobni duhovi? Zdaj pa zdaj — si je mislil — bo odneslo tudi uto s senom in z njim vred. Pomolil je kes in vdano čakal, naj pride kar koli; če mora umreti — v božjem imenu, naj bo! Ali vtem mu je vstala pred očmi Lejina podoba in srce mu je vzkoprnelo. Ne, umreti ne sme, zaradi Leje ne, ki bi ostala brez njega sama in zapuščena. Še bolj goreče je začel moliti, molil pa je le za svojo ljubo ženo.

Dolgo, dolgo je tako hruščalo potem se je vihar nekoliko polegel, tudi svetleje je postalo. Ali se že dani? Mogoče bi bilo, mogoče pa mesec tako jasno sveti, saj ta teden je v polnem. — Če se jasni, se bo tudi vreme spredelalo...

Spet je minulo precej časa; potem je vse utihnilo in Hanzej je zaspal. Ni spal mirno, hude sanje so mu blodile po glavi in ga strašile, noga ga je bolela, vendar se je zbudil šele tedaj, ko je zaslišal razbijanje po durih.

»He, no!« je zunaj nekdo vpil. »Ali nikogar ni?«

»Jaz sem tu,« se je oglasil Hanzej in odprl oči. Dva moža sta prikolestrala čez prag.

»No, kako je?« je vprašal prvi.

»Dobro,« je odgovoril Hanzej, »kakor pač dobro biti more.«

Dvignila sta ga, nesla pred uto, položila na volneno odejo in mu dala nekaj jesti:

»Moraš,« sta dejala, »da ne oslabiš.«

Bilo jih je šest moških, vsi so bili na smučih in z vsem, kar je pri takem reševanju v planini potrebno.

»Mudi se nam,« je dejal eden od njih, »na vrh in se že kadi in do poldneva bo spet jug.«

»Koliko pa je ura?« je vprašal Hanzej.

»Deset. — Do Spodnje planine imamo dobro uro.«

Položili so ponesrečenega na smrekovo vejčevje, ki je bilo ročno prepleteno in prevezano, ter ga počasi vlekli po bregu dol. Na nekih krajih je bilo čisto golo, ker je veter sneg pometel, na drugih pa ga je bilo cele kupe. Zato so imeli reševalci precejšnje težave in še plazov so se morali bati.

S Spodnje planine pa je šlo že laže. Tam so ga predeli na sani in bili še pred eno v dolini; tu je čakal konj in ga odpeljal v bolnišnico.

Šest tednov je ostal Hanzej v bolnišnici. Noga je tako hitro celila, da kmalu ni bilo več videti, kje si jo je zlomil. Sestra je prišla večkrat nanj gledat in tudi denarja mu je prinesla; tej je povedal, kako se mu je zgodila nesreča. Svetovala mu je, naj se koj pelje na Laško in naj stori vse, da najde izgubljeno ženo.

Poprej pa je moral še domov v Grabnjo, da si je strelbil delo, ki se mu je nabralo. Rad bi bil tudi s Tončem govoril; toda videti je bilo, da se ga ta izogiblje. Večidel je bil zdoma, če pa se je kdaj kje prikazal, se je že vedel tako obrniti, da se s Hanzejem nista srečala. Trikrat je šel Hanzej Tonču nalašč na dom, ali posli so vedno rekli, da gospodarja ni doma. Ali so ga utajili ali se mu je skril, tega Hanzej ni mogel izvedeti.

(Dalje sledi)

Usoda ruskih carskih draguljev

Poljska vlada je postala lastnica dela ruskih carskih draguljev vladarske hiše Romanovov. Gre za dragulje iz krone carja Nikolaja I., carice Marije Fedorovne in za dragulje iz krone Aleksandra II. Vsi ti dragulji predstavljajo vrednost 15 milijonov zlatih rubljev. Imenovane dragocenosti je izročila ruska vlada poljski vladi na podlagi dogovora v Rigi iz l. 1921, ker so Rusi našteje vrednosti baje odnesli iz Poljske. Sovjetska vlada je imela možnost in pravico, da dragulje odkupi. Ker pa tega ni storila v teku 15 let, so dragocenosti zdaj dokončno pripadle Poljski.

Novredilni prašek za prašiče.

Vsak kmetovalec si z Redinom hitro in z malimi stroški zredi svoje prašiče. Za 1 prašiča zadostuje samo 1 zavitek za 6 din. Poštnina povzete za 1, 2, 3 ali 4 zavitke 6 din, od 5 zavitkov naprej 12 din.

Prašek za pomnožitev in izboljšanje mleka ter izvrstno hranilno in redilno sredstvo za govedo. Veliki zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Moštna esenca Mostin za izdelovanje prvovrstne zdrave domače pijače. 1 steklenica za 150 litrov stane 20 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 steklenici 12 din.

Za boljše izrabljanje poštnine priporočamo, da naroči eden za več sosedov skupaj.

Pravi Redin, Mlekin in Mostin se dobi samo z napisi Redin, Mlekin, Mostin ter ga prodaja samo

Drogerija KANČ, Maribor, Slovenska ulica.